

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνάδει προς το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας περί διαδικασιών ⁽¹⁾ σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας περί αναγνώρισης ⁽²⁾ καθώς και προς τα άρθρα 47 και 52 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης η θέσπιση από την υπηρεσία ασύλου κράτους μέλους ρυθμίσεων κατά τις οποίες πρωτότυπα έγγραφα ουδέποτε δύνανται να αποτελούν νέα στοιχεία ή πορίσματα εφόσον δεν μπορεί να εξακριβωθεί η γνησιότητά τους; Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως: Διαφέρει η κατάσταση στην προκειμένη περίπτωση αν ο αιτών υποβάλει στο πλαίσιο μεταγενέστερης αίτησης αντίγραφα εγγράφων ή έγγραφα προερχόμενα από πηγή που δεν μπορεί αντικειμενικά να ελεγχθεί;
- 2) Έχει το άρθρο 40 της οδηγίας περί διαδικασιών σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας περί αναγνώρισης την έννοια ότι επιτρέπεται στην υπηρεσία ασύλου κράτους μέλους κατά την εξέταση εγγράφων και την αξιολόγηση της αποδεικτικής τους αξίας να διακρίνει με βάση το αν τα έγγραφα αυτά υποβάλλονται στο πλαίσιο πρώτης αίτησης ή μεταγενέστερης αίτησης; Επιτρέπεται σε κράτος μέλος να μην ανταποκριθεί περαιτέρω στο καθήκον συνεργασίας κατά την υποβολή εγγράφων στο πλαίσιο μεταγενέστερης αίτησης όταν δεν μπορεί να εξακριβωθεί η γνησιότητα των εγγράφων αυτών;

⁽¹⁾ Οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60).

⁽²⁾ Οδηγία 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) στις 17 Δεκεμβρίου 2019 — Stichting Waternet κατά MG**(Υπόθεση C-922/19)**

(2020/C 103/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hoge Raad der Nederlanden

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Stichting Waternet

Ανααιρεσίβλητος: MG

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχουν το άρθρο 9 της οδηγίας για τις εξ αποστάσεως συμβάσεις ⁽¹⁾ και το άρθρο 27 της οδηγίας για τα δικαιώματα των καταναλωτών ⁽²⁾, σε συνδυασμό με το άρθρο 5, παράγραφος 5, και το παράρτημα I, σημείο 29, της οδηγίας για τις αδέμιτες εμπορικές πρακτικές, την έννοια ότι συντρέχει περίπτωση παροχής μη παραγγελθέντος πόσιμου νερού, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, εφόσον η επιχειρηματική πρακτική του προμηθευτή πόσιμου νερού συνίσταται στα εξής:
  - (i) ο προμηθευτής πόσιμου νερού, εκ του νόμου, α) φέρει αποκλειστική ευθύνη και υποχρέωση προμήθειας πόσιμου νερού, μέσω αγωγών, εντός της περιοχής προμήθειας που του έχει ανατεθεί, καθώς και β) υποχρεούται να υποβάλλει, σε όποιον καταθέτει σχετική αίτηση, προσφορά για τη σύνδεση με το δημόσιο δίκτυο ύδρευσης και την προμήθεια πόσιμου νερού·
  - (ii) ο προμηθευτής πόσιμου νερού διατηρεί τη σύνδεση της οικίας του καταναλωτή με το δημόσιο δίκτυο ύδρευσης, όπως αυτή υφίστατο προτού ο καταναλωτής εγκατασταθεί στην οικία αυτή, με αποτέλεσμα το νερό στους αγωγούς ύδρευσης της οικίας του καταναλωτή να έχει πίεση και ο καταναλωτής να μπορεί, όποτε επιθυμεί, με την τέλεση θετικής και συνειδητής πράξης –η οποία συνίσταται στην περιστροφή της βρύσης ή σε πράξη ισοδύναμη με αυτήν–, να καταναλώνει πόσιμο νερό, ακόμη και μετά την ενημέρωση στην οποία προέβη ότι δεν επιθυμεί να συνάψει σύμβαση για την προμήθεια πόσιμου νερού, και

(iii) ο προμηθευτής πόσιμου νερού εκδίδει λογαριασμό με χρεώσεις, καθόσον ο καταναλωτής έχει πράγματι καταναλώσει πόσιμο νερό, με την τέλεση θετικής και συνειδητής πράξης, και οι εφαρμοζόμενες τιμολογιακές χρεώσεις είναι κοστοστρεφείς, διαφανείς και μη ενέχουσες διακρίσεις, πράγμα που ελέγχεται από τις δημόσιες αρχές;

- 2) Αντιβαίνει στο άρθρο 9 της οδηγίας για τις εξ αποστάσεως συμβάσεις και στο άρθρο 27 της οδηγίας για τα δικαιώματα των καταναλωτών, σε συνδυασμό με το άρθρο 5, παράγραφος 5, και το παράρτημα I, σημείο 29, της οδηγίας για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές⁽³⁾, η παραδοχή ότι μεταξύ του προμηθευτή πόσιμου νερού και του καταναλωτή συνάπτεται σύμβαση για την προμήθεια πόσιμου νερού, εφόσον (i) ο καταναλωτής –όπως και ο μέσος Ολλανδός καταναλωτής– γνωρίζει ότι η προμήθεια πόσιμου νερού έχει κόστος, (ii) ο καταναλωτής εντούτοις καταναλώνει πόσιμο νερό, συστηματικά, για μεγάλο χρονικό διάστημα, (iii) ο καταναλωτής συνεχίζει την κατανάλωση νερού ακόμη και μετά τη λήψη μιας επιστολής υποδοχής, λογαριασμών και οχλήσεων του προμηθευτή πόσιμου νερού, και (iv) ο καταναλωτής, μετά την κοινοποίηση δικαστικής έγκρισης για τη διακοπή της παροχής πόσιμου νερού στο διαμέρισμα, γνωστοποιεί ότι τελικά επιθυμεί να συνάψει σύμβαση με τον προμηθευτή πόσιμου νερού;

(¹) Οδηγία 97/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 1997, για την προστασία των καταναλωτών κατά τις εξ αποστάσεως συμβάσεις (ΕΕ 1997, L 144, σ. 19).

(²) Οδηγία 2011/83/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τα δικαιώματα των καταναλωτών, την τροποποίηση της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 1999/44/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και την κατάργηση της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 97/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ 2011, L 304, σ. 64).

(³) Οδηγία 2005/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 84/450/ΕΟΚ του Συμβουλίου, των οδηγιών 97/7/ΕΚ, 98/27/ΕΚ, 2002/65/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2006/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου («Οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές») (ΕΕ 2005, L 149, σ. 22).

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Tribunal Supremo (Ισπανία) στις 17 Δεκεμβρίου 2019 — Van Ameyde España S.A. κατά GES Seguros y Reaseguros S.A.

(Υπόθεση C-923/19)

(2020/C 103/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Supremo

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εναγομένη και ανααιρεσείουσα: Van Ameyde España S.A.

Ενάγουσα και ανααιρεσίβλητη: GES Seguros y Reaseguros S.A.

Προδικαστικό ερώτημα

Αντιβαίνει στο άρθρο 3, τελευταίο εδάφιο, της οδηγίας 2009/103/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου⁽¹⁾, της 16ης Σεπτεμβρίου 2009, σχετικά με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων και τον έλεγχο της υποχρέωσης προς ασφάλιση της ευθύνης αυτής, σε συνάρτηση με το άρθρο 1 της ίδιας οδηγίας, ερμηνεία της εθνικής νομοθεσίας [άρθρο 5, παράγραφος 2, του Ley sobre responsabilidad civil y seguro en la circulación de vehículos a motor (νόμου περί αστικής ευθύνης και ασφάλισης όσον αφορά την κυκλοφορία μηχανοκίνητων οχημάτων)], βάσει της οποίας, σε περιπτώσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, οι ζημιές του ημιρρυμουλκούμενου θεωρείται ότι εξαιρούνται από την κάλυψη της υποχρεωτικής ασφάλισης του έλκοντος οχήματος ή οδικού ελκυστήρα, λόγω του ότι το ημιρρυμουλκούμενο εξομοιώνεται προς τα μεταφερόμενα στο έλκον όχημα ή οδικό ελκυστήρα αγαθά, ή ακόμη λόγω του ότι, όσον αφορά τις υλικές ζημιές, το ημιρρυμουλκούμενο θεωρείται ότι αποτελεί ενιαίο όχημα με το έλκον όχημα ή οδικό ελκυστήρα;

(¹) ΕΕ 2009, L 263, σ. 11.